

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11759/2025
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Драгане Маринковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливер Дојчиновић адвокат из ..., против тужених Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду и ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 25215/21 од 06.03.2025. године, на седници одржаној 11.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 25215/21 од 06.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 25215/21 од 06.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 25215/21 од 06.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 6266/2015 од 05.11.2020. године у ставовима првом и трећем изреке којима су тужени обавезани да на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате тужиоцу 40.000,00 динара за страх и 50.000,00 динара за физичке болове, све са законском затезном каматом од 05.11.2020. године до исплате и накнаде му трошкове парничног поступка од 122.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у другом ставу изреке којим је тужбени захтев одбијен за износе од по још 100.000,00 динара за страх и за физичке болове са каматом првостепена пресуда постала правноснажна без жалбе. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), са предлогом да се ревизија сматра дозвољеном и усвоји.

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) у вези с одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, о коме одлучује Врховни суд, ценећи да ли постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је накнада нематеријалне штете настале повређивањем тужиоца који је полицајац и кога је приликом обављања радне дужности, односно вршења интервенције, грађанин ударио у лице. Нашавши да је тужена објективно одговорна за настану штету коју је у конкретном случају претрпео њен запослени (тужилац) обављајући своје дужности полицајца, као и да није доказала да је штета настала искључивом радњом оштећеног тужиоца или трећег лица коју она није могла предвидети и чије последице није могла избећи или отклонити да би могла бити ослобођена од одговорности за штету настану на раду приликом обављања опасне делатности, судови су правноснажном пресудом делимично усвојили тужбени захтев и обавезали тужене да тужиоцу накнаде штету.

Ревидент указује на значај правног питања о ослобађању тужене као послодавца од одговорности за штету коју претрпи полицајац приликом вршења интервенције и на правни став изражен у пресуди овог суда Рев 438/2017 од 23.03.2017. године, али то не представља нужно различито поступање суда у истој правној ствари, јер правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од околности конкретног случаја, предлога које су парничне странке ставиле током тих поступака и од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном спору. У овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога из члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права на којем је заснован означени правни став.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужбом у овој правној ствари од 16.04.2015. године захтевана је накнада штете у укупном износу од 290.000,00 динара.

Из изложеног преоизлази да је побијаном другостепеном пресудом правноснажно окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у

коме ревизија није дозвољена према члану 479. став 6. ЗПП, због чега је одлучено као у другом ставу изреке и ревизија тужене одбачена, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**